

N:o 116.

Toisena Sunnuntaina Loppiaisesta.

Avioliitosta.

Evank. Joh. 2: 1–11.

Ja kolmantena päivänä olivat häät Galilean Kaanaassa; ja Jeesuksen äiti oli siellä. Niin Jeesus ja hänen opetuslapsensa kutsuttiin myös häihin. Ja koska viina puuttui, sanoi Jeesuksen äiti hänelle: ei heillä ole viinaa. Jeesus sanoi hänelle: vaimo! Mitä minun on sinun kanssa? Ei minun aikani ole vielä tullut. Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: mitä hän teille sanoo: se tehkää. Niin siellä oli kuusi kivistä vesi-astiaa pantuna, Juutalaisten puhdistamisen tavan jälkeen, ja kukin veti kaksi eli kolme mittaa. Jeesus sanoi heille: täyttäkää vesi-astiat vedellä. Ja he täyttivät ne ylön täyteen. Ja hän sanoi heille: pankaat nyt sisälle, ja viekää edeskäyvälle. Ja he veivät. Mutta koska edeskäypä maisti sitä vettä, joka viinaksi tullut oli, (eikä tietänyt kusta se tuli: mutta palvelijat tiesivät, jotka veden ammensivat) kutsui edeskäypä yljän, ja sanoi hänelle: jokainen antaa ensisti hyvää viinaa, ja kuin juovutaan, niin sitten huonompaa: sinä kätkit hyvän viinan tähän asti. Tämä on ensimmäinen tunnustähti, jonka Jeesus teki Galilean Kaanaassa, ja ilmoitti kunniansa. Ja hänen opetuslapsensa uskoivat hänen päällensä.

Ensiksi on huomattava, että kun Jumala oli luonut Aadamin ja tuonut hänen eteensä kaikki eläimet, ja kun Adam ei niistä löytänyt yhtäkään itsensä kaltaista, joka olisi sopinut hänen elämäntoverikseen, niin sanoi Jumala 1 Moos. 2: 18 ja seur. näin: **Ei ole hyvä ihmisen yksinänsä olla, minä teen hänelle avun, joka hänen tykönänsä oleman pitää. Ja pani raskaan unen Aadamiin, otti yhden hänen kylkiluustansa ja täytti sen paikan lihalla, ja rakensi vaimon siitä kylkiluusta, jonka hän Aadamista otti, ja toi sen hänen eteensä. Niin sanoi Adam: Tämä on nyt luu minun luistani ja liha minun lihastani, se pitää kutsuttaman miehiseksi, sillä hän on otettu miehestä. Sentähden pitää miehen luopuman isästänsä ja äidistänsä ja vaimoonsa sidottu oleman, ja he tulevat yhdeksi lihaksi.**

Tämä on kaikki Jumalan sanaa, jossa kerrotaan mistä mies ja vaimo ovat alkuisin, kuinka he ovat liitetyt yhteen, kuinka vaimo on luotu ja minkälaisen rakkauden naineiden henkilöiden välillä tulee olla.

Toiseksi. Ellei Jumala itse anna jollekulle vaimoa tai miestä, niin käypi sitten, kuinka sattuu. Sillä tässä näemme, ettei Adam voinut löytää mitään aviokumppania itselleen. Mutta heti kun Jumala oli luonut Eevan ja tuonut sen hänen eteensä, heräsi hänessä heti oikea aviorakkaus häneen ja hän älysi hänet vaimokseen. Näin pitäisi niillekin opettaa, jotka aikovat avioliittoon, että he kaikessa totuudessa rukoilisivat itselleen hyvää aviopuolisota. Sanoopa tuo viisas kuningaskin Sananl. 19: 14: **Huoneet ja tavarat peritään vanhemmilta, vaan toimellinen emäntä tulee Herralta, mikäli**

kukin havaitaan siihen kelvolliseksi, kuten Jumala itse antoi Eevan Aadamille.

Vaikka kevytmielinen nuoriso lihallsessa himossansa on tässä aikomuksessa sangen ajattelematon, niin on se kuitenkin tärkeä asia Jumalan silmissä. Eihän kaikkivaltias Jumala turhaan ole säätänyt ihmisille yksinään ennen muita eläimiä avioliittoa, vieläpä tuollaisen neuvottelun ja ajattelemisen perästä. Muille eläimille sanoi hän ainoastaan: **Olkaat hedelmälliset ja lisääntykää**, eikä siinä mainita, että hän olisi mitään naaraksia uroksille tuonut; sen vuoksi ei siellä avioliittoa olekkaan. Mutta Aadamille yksin teki hän yhden ainoan vaimon, toi sen hänen eteensä ja antoi sen hänelle; ja Aadam suostui siihen ja otti hänet vastaan; sen vuoksi se onkin avioliitto.

Kolmanneksi on vaimo luotu miehelle avuliaaksi seurakumppaniksi kaikessa, varsinkin suvun jatkamisessa. Ja näin on asia vieläkin, paitsi että lankeemuksen jälkeen on siihen sekoittunut paha himoa, sillä miehen halu naiseen ja naisen mieheen ei enään ole niin puhdas kuin silloin. Sillä nyt ei enään etsitä ainoastaan tuollaista keskinäistä auttavaa seuratoveria ja suvun lisääntymistä, jota varten avioliitto kuitenkin oikeastaan on asetettu, vaan tehokkaimpana vaikuttimena ovat nyt ihmisten saastaiset himot ja itsekkäät pyyteet.

Neljänneksi tekee Jumala sellaisen erotuksen rakkaudessa, että miehen ja vaimon välinen rakkaus on tai sen tulee olla kaikkein suurinta ja puhtainta kuin mikään muu rakkaus, sillä hän sanoo (v. 24): **Sentähden pitää miehen luopuman isästänsä ja äidistänsä ja vaimonsa sidottu oleman**. Se täytyy vaimonkin tehdä puolestaan, kuten joka päivä näemme. Muutoin on **rakkaus kolmenlaista**, nimittäin väärää, luonnollista ja aviollista. **Väärä rakkaus** etsii omaansa,

niinkuin jos ihminen rakastaa rahaa, tavaroita, kunniata ja naisia avioliiton ulkopuolella ja vastoin Jumalan käskyä. **Luonnollinen rakkaus** on vallitsemassa vanhempien ja lasten, veljien ja sisarten, sukulaisten ja ystävien ja muiden sellaisten välillä. Mutta **aviorakkaus** on näitä kumpaakin edellistä suurempi. Oikea morsiusrakkaus on sellainen, että se palaa kuin tuli eikä kohdistu muuhun kuin aviopuolisoon. Se sanoo: minä en tahdo mitään sinun omaasi, minä en kysy hopeata enkä kultaa, en yhtä enkä toista, vaan sinua itseäsi minä tahdon; minä tahdon sinut kokonaan tai sitten en ollenkaan. Kaikki muu rakkaus etsii jotain muuta kuin mitä se juuri rakastaa, mutta tämä ainoa tahtoo itse rakastetun kokonaan omakseen. Ellei Aadam olisi langennut syntiin, olisi sulho ja morsian olleet suloisinta kaikesta, mitä voidaan mainita. Mutta nyt ei ole tämäkään rakkaus puhdasta, sillä vaikka toinen tahtoo toisensa puolisokseen, niin etsii kuitenkin molemmat samalla jotain omaakin toisen keralla, ja se väärentää rakkauden.

Avioliitto ei siis ole enään puhdas ja synnitön. Lihallinen himo raivoo niin kiihkaasti, että avioliitto nyt syntiinlankeemuksen jälkeen on ikäänkuin sairashuone, jossa hoidetaan sairaita ihmisiä, etteivät he pahan himonsa tähden joutuisi mihinkään kovempiin synnin tauteihin. Ennen kuin Aadam lankesi, oli aivan helppoa säilyttää neitsyytensä ja elää puhtaudessa naimatonna, mutta nyt se tuskin on mahdollista, jopa ilman Jumalan armoa mahdotontakin. Sen vuoksi ei Kristus eivätkä apostolitkaan ole käskeneet ketään elämään naimatonna, mutta kuitenkin erinäisissä tapauksissa ovat neuvoneet siihen ja jättäneet kunkin ehdonvaltaan siinä kohden tutkia itseään. Ellei joku voi itseään pidättää, niin naikoon, mutta jos joku

Jumalan armon kautta voi naimatonna pyysyä puhtaana, on hänellä myöskin lupa elää yksinään.

Kuitenkin ovat opettajat huomanneet olevan kolmenlaista hyötyä ja etua avioliitosta, jonka kautta myöskin siinä mukana oleva syntinen himo jätetään huomioon ottamatta eikä lueta kristitylle kadotukseksi.

Ensiksi on avioliitto Jumalan säätämä ja pyhä merkki, joka kuvaa jotain hengellistä, pyhää, taivaallista ja ijankaikkista, ikäänkuin vesi kasteessa. Kun pappi valelee vedellä lasta, merkitsee se pyhää, jumalallista ja ijankaikkista armoa, joka samalla vuodatetaan saman lapsen sieluun ja ruumiiseen puhdistuen sen perisynnistä, niin että sellaisessa lapsessa on Jumalan valtakunta. Nämä ovat sanomattomia lahjoja ja äärettömästi suurempia kuin niitä kuvaava vesi.

Samoin on myöskin avioliitto sellainen ulkonainen pyhä merkki ja kuva kaikkein suurimmasta, pyhimmästä, arvokkaimmasta ja ylevimmästä asiasta, jonka vertaista ei ole koskaan ollut eikä tästä lähteen ole, nimittäin **jumalallisen ja inhimillisen luonnon välisessä yhdistyksessä Kristuksessa**. Pyhä apostoli Paavali sanoo Efes. 5: 29 ja seur., että niinkuin avioliitolla yhdistetyt mies ja vaimo ovat kaksi yhdessä lihassa, samoin on jumalaisuus ja miehuus yksi Kristus ja samoin Kristus ja hänen kristikuntansa yksi ruumis. Tämä, sanoo hän, on totisesti suuri salaisuus, se on: avioliitto kuvailee meille todellakin suurta asiaa. Eikö se ole jotain suurta, että Jumala on ihminen, että Jumala antaa itsensä ihmiselle omaisuudeksi ja tahtoo kuulua hänelle, niinkuin mies antaa itsensä vaimolle ja kuuluu hänelle! Jos nyt Jumala on meidän, niin on myöskin kaikki tyyni meidän.

Katsos, tämän kunnian tähden, että miehen ja vaimon aviollinen yhdessä asuminen merkitsee näin suurta, saa myöskin avioliitto lukea edukseen tämän merkityksen, niin että paha lihallinen himo, josta ei kukaan ole vapaa, ei vie kadotukseen, vaikka se tyydytetäänkin aviopuolisojen kesken, kun sitä vastoin sama himo avioliiton ulkopuolella on aina kuolettava. Näin peittää nyt Jumala Kristuksen tähden pahan lihallisen himon hävyn. Sen vuoksi tulee jokaisen ihmisen muistaa tämä salaisuus ja kunnioituksella ajatella sillä kuvattuja korkeita asioita sekä käyttäytyä kunniallisesta oikeassa avioelämässä, ettei lihallisesta himosta tulisi sellaisia seurauksia, jotka tekevät ihmisen järjetöntä eläintä kaltaiseksi.

Toiseksi on se uskollisuudenliitto. Avioliiton perustus ja koko olento on siinä, että toinen antautuu toiselle, lupaa uskollisuutta ja olla suostumatta kehenkään toiseen. Kun nyt toinen näin liittyy toiseen, antautuu vangiksi, sulkee lihaltansa kaikki muut tiet ja tyytyy yhteen vuodekumppaniin, niin katsoo Jumala siihen, ja näin tulee liha niin hillityksi, ettei sillä ole enään halua niin raivota, kuin sen paha laatu ja taipumus muuten vaatii.

Tässä tulisi minun myöskin mainita, mitä sanoja pitäisi käytettävän kihlauksissa; mutta tämä asia on nykyään tehty liian saivartelevaksi ja väljäksi, ja minä pelkään, että monen puolison täytyy elää yhdessä, joita meidän oikeastaan tulisi pitää aviottomina. Onhan avioliiton perustuksena kummankin puolison sisällinen mieltymys ja tahto toisiinsa, jonka vuoksi yleisesti käytetyt sanat ovatkin tällaiset: minä tahdon eli olen ottava sinun aviopuolisokseni, tai muita sen kaltaisia sanoja. Mutta minä tahdon kuitenkin mieluummin pitää kiinni sen sydämen ajatuksesta, millä kihlatut lausuvat

nämä sanat toisilleen, sillä monen on pakko sanoa tahtovansa sitä, mitä hän kuitenkin ei tahdo.

Samoin myöskin kun joku salaisesti kihlautuu ja sitten joko julkisesti tai salaisesti ottaa jonkun toisen, niin en tiedä, onko juuri kaikki oikeata, mitä heistä tavataan kirjoittaa ja arvostella.

Minun neuvoni on, että vanhemmat opettavat lapsiaan, ettei ole mikään häpeä pyytää puolisoa heiltä, sekä että vanhemmat osoittavat tahtovansa siihen nähden pitää huolta lapsistaan, että lapset siinä toivossa paremmin olisivat siitä erillään, mikä on kunniatonta, ja pysyisivät siveydessä. Sen vuoksi eivät lapset saakaan mennä naimisiin ilman vanhempiansa tietoa, sillä ellet sinä häpeä pyytää vanhemmiltasi huonetta tai vaatetta, niin miksi olet niin hupsu, että häpeät pyytää heiltä enempää, nimittäin aviopuolisoa? Näin ei tehnyt Simson. Kun hän tuli kaupunkiin ja sai nähdä neitse, joka miellytti häntä, niin meni hän ensin kotiin ja sanoi isälleen ja äidilleen: **Minä näin yhden vaimon**, jota rakastan, **ottakaa se minulle emännäksi**, Tuom. Kir. 14: 1, 2.

Kolmanneksi hankkii avioliitto kohdun hedelmän, joka onkin sen pääasiallinen tarkoitus; mutta ei kuitenkaan ole siinä kylläksi, että kohdun hedelmä syntyy maailmaan eikä ainoastaan siihen nähden avioliittoa sanoa synnittömäksi, sillä pakanoillakin on kohdun hedelmä avioliitossaan. Vaan siihen vaaditaan myöskin, että kohdun hedelmä kasvatetaan Jumalalle palvelukseksi, ylistykseksi ja kunniaksi sekä ettei sillä muuta tavoitella. Mutta se valitettavasti harvoin tapahtuu. Lapsista iloitaan vaan kuten perillisistä ja heistä saadaan ainoastaan umpimähkäistä lihallista huvitusta ja tyytyväisyyttä, niin että Jumalan palveluksen ja kunnian käyköön kuinka tahansa. Niin, löytyypä sel-

laisiakin, jotka silmät ummessa antautuvat avioliittoon ja tulevat näin isäksi ja äidiksi, vaikka eivät edes itse osaa rukoilla eivätkä tiedä, mitä velvollisuuksia heillä on Jumalalta kohtaan.

Mutta tietäkööt kaikki naineet henkilöt, etteivät he koskaan voi tehdä Jumalalle, kristikunnalle, koko maailmalle, itselleen eikä lapsilleen mitään niin hyvää työtä, kuin jos hyvin kasvattavat lapsensa. Sen rinnalla ei ole minkään arvoista pyhiinvaellusmatkat Roomaan, Jerusalemiin tai Jaakoppiin. Sen rinnalla ei ole minkään arvoista kirkkojen rakentaminen, messujen asetteleminen, tai mitä töitä tahdotaan mainita; tuo kaikki ei ole mitään siihen ainoaan työhön verraten, että avioväki oikein ja kristillisesti kasvat-
taa lapsensa. Tämä on heille vaeltaa suorinta tietä taivaaseen, jonne heillä ei mitään lyhempää eikä parempaa tietä olekkaan kuin tämän tehtävän täyttäminen. Tämä se myöskin on heidän varsinainen velvollisuutensa, ja elleivät he siinä ahkeroitse, niin ovat he yhtä nurinpuolisia, kuin jos ei tuli tahtoisi polttaa eikä vesi kastella.

Toisaalta taasen eivät vanhemmat voi helvettä helpommin ansaita kuin väärin omia lapsiaan kasvattamalla. Niin, he eivät voi koskaan tehdä mitään vahingollisempaa tekoa, kuin jos lyövät laimin lapsensa, sallivat niiden kiroilla ja riidellä, oppia häpeällisiä sanoja ja lauluja ja elää oman tahtonsa jälkeen. Muutamat vanhemmat pahentavat itsekin lapsiaan, kun koristelevat ja kasvattavat heitä ainoastaan maailmaa varten ja ainoastaan sen miellyttämiseksi, ja siten että voisivat kiivetä korkealle, tulla rikkaiksi, sekä pitävät aina tarkempaa huolta heidän ruumiinsa kuin sielunsa menestyksestä. Niin, siinä on kristikunnan kaikkein suurin vahinko ja onnettomuus, että lasten kasvat-
tus laiminlyödään; ken kristikuntaa tahtoo

jälleen auttaa oikealle tolalle, hänen täytyy totisesti alkaa lapsista, kuten ennen muinoin tapahtuikin.

Tämä kolmas kohta näyttää minusta tähdellisimmältä ja hyödyllisimmältä, jolla voidaan ehkäistä ei ainoastaan paha himo vaan myöskin kaikki muut synnit. Mutta tuo väärä luonnollinen rakkaus sokaisee vanhemmat niin, että he ainoastaan hoitavat lastensa ruumiita ja laiminlyövät heidän sielunsa. Sen vuoksi sanoo viisas Salomo Sanaanl. 13: 24: **Joka vitsaansa säästää, hän vihaa lastansa, vaan joka häntä rakastaa, hän aikansa sitä kurittaa;** ja taas 22: 15: **Hulluus riippuu nuorukaisen sydämessä, vaan kurituksen vitsa ajaa sen kauvas hänestä;** samoin 23: 14: **Sinä lyöt häntä vitsalla, vaan sinä vapahdat hänen sielunsa helvetistä.**

On sen vuoksi jokaiselle naimisissa olevalle mitä tärkeintä, että hän suuremmalla, syvemmällä ja ahkerammalla huolenpidolla hoitaa lapsensa sielua kuin sen lihaa, joka on hänestä itsestään alkuisin. Niin, eipä hän saa lastaan pitää muuna kuin Jumalan hänelle uskomana kalliina ja ijankaikkisena aarteena, jota hänen tulee niin tallettaa, ettei perkele, maailma ja liha saa sitä varastaa eikä turmella, sillä Jumala on kerran kuoleman ja tuomion päivänä vaativa lapset vanhemmilta, joiden pitää heistä ankara tili tehdä. Tai mistä luulet heidän hirmuisen voivouksensa ja valituksensa tulevan, jotka huuhtavat: **Autuaat ovat ne hedelmättömät ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet, ja ne ni-**

sät, jotka ei imettäneet, Luukk. 23: 29. Epäilemättä siitä, etteivät he ole tuoneet lapsiansa takaisin Jumalalle, joka on antanut ja uskonut lapset heidän hoitoonsa ja suojaansa.

Oi, mikä jalo, ylevä ja siunattu sääty onkaan, kun siinä oikein käyttäydytään! Mutta mikä surkea, vaarallinen ja viheliäinen sääty se taasen on, ellei siinä eletä kuten pitäisi! Jos ainoastaan tätä ajateltaisiin, niin lihan kutkutus pian katoaisi ja moni ehkä silloin pikemmin valitsisi naimattomuuden ja yksinelämisen kuin avioelämän. Mutta tätä ei nuoriso tuskin ollenkaan pidä mielessään, vaan seuraa ainoastaan himojaan; mutta Jumala pitää sitä korkeassa arvossa ja on tietysti tuomitseva oikeuden mukaan. Lopuksi: Jos haluat hyvän maksun suorittaa kaikista synneistäsi ja saada korkeimman anekirjan sekä ajaksi että ijan-kaikkisuudeksi; niin, jos sinä tahdot kuolla autuaasti ja samalla ajallisessa katsannossa laajentaa sukuasi avaralle ja leveälle, niin ota ainoastaan vaari tästä kolmannesta osasta ja **kasvata lapsesi oikein.** Ellet sitä voi itse tehdä, niin pyydä muita ihmisiä, jotka sen paremmin osaavat, äläkä säästä kulunkeja ja rahoja, älä vaivaa ja työtä, sillä tässä tapauksessa ovat sinun lapsesi niinä kirkkoina, alttareina, testamentteina, valvojaisina ja sielumessuina, jotka jälkeesi jätät ja jotka myöskin valaisevat sinulle sekä kuollessasi että siinä elämässä, johon tulet. Amen.